

За себе лика прилика
Намерилъ Ганка Бълканка.
Ганка по чушме ходеше,
Между робинки вървеше,
Две-те скутови държеха,
И три и път-а метяха.
Стоянъ на Ганка думаше:
„Ганка ле бѣла Бѣланке!
Стана до деветъ години,
Лика прилика не наидохъ,
Ти ми си, Ганке, прилика.“
Ганка Стояну думаше:
„Стояне, холамъ Стояне!
Питай Стояне мама си,
Дали ще каилъ да стани,
Ти ми си чисто Българче,
Пакъ азъ сѣмъ клета Чифутка.“
Стоянъ у тѣхъ отиде,
И на мама си думаше:
„Мамо ле, мила мамо ле!
Намерихъ лика, прилика
Прилика Ганка Бълканка;
Тя си мя, мамо, проводи,
Да ми тя, мамо, попитамъ,
Дали щешъ каилъ да станешъ,
Да зема Ганка Бълканка,
Кату е клето Чифутче,
Пакъ азъ сѣмъ чисто Българче.“
Стоянова-та майчица
Тя на Стояна думаше;
„Стояне, холамъ Стояне,
Я земи си го, Стояне,

Чифутче става Българче,
Въ черкова ща го заведемъ,
Въ черкова ща го прикрѣстимъ.“
И Стоянъ стана отиде,
напѣлни мишинъ дисаги,
Напѣлни жѣлти алтѣни,
Че вовъ Боргасъ си отиде,
На бяла чушма застана,
Че прѣсна жѣлти алтѣни.
Ганка алтѣни береше;
Стоянъ алтѣни не гледа,
Най Стоянъ гледа да земи
Хубава Ганка Бълканка,
И ся на бога молеше:
„Да си падни тѣмна мѣгла!“
Де стоя господъ, дѣ слѣша,
Паднала ми тѣмна мѣгла,
Тѣ си Чифутче укрила;
Вовъ чѣркови го завели.
Чѣркви сѣ ся затворили,
И попови опѣлтели.
Сватъ Неделко си продума:
„Стояне, холамъ Стояне!
Да не сте нещо роднина?“
Стоянъ Неделку думаше:
„Неделко, свату Неделко!
Каква ще да сме роднина?
Ази сѣмъ чисто Българче,
Пакъ тя е клето Чифутче.“
Кога си сѣ распитали,
Чи то били браъ и сестра.

Јована и Дервиши.

Јовано, лична, Јовано!
Направи ладна ме'ана,
Прави висока керхана

На два пѣта, на два друма,
Дек' върватъ люди секакви,
Дек' вървитъ криво и слѣпо.